

מסורת הש"ס

(א) [פסחים יח: וש"נ, ב] ולא למעוטי כהונה שאין פסול זה כו'. רש"ל, ג] [וע"ש דרש"י שהאריך עוד בזה],

תורה אור השלם

1. וְהִבֶּשֶׁר אֲשֶׁר יֵגַע בְּכָל
טֶמֶא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל
וְהִבֶּשֶׁר כָּל טְהוֹר יֵאָכֵל
בְּשָׂר: ויקרא ז יט

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה אמר לך וכו'
מחיים דבעל אמי: (צ) ד"ה
ומאחר וכו' לר' יוחנן פריך
דקאמר: (ג) ד"ה שמונת
בחולין וכו' ועלה אוכל
בחולין וצמעשר:

תוספות שאנץ

תרומה נמי לא תיבעי' עשרה שנה בה ספק דונה
שחרי עשה מה ספק דונה
כוונה. משמע מה' ספק דונה
אסורה בתרומה וה"נ משמע
בביכומ' פ"ד א' אחיב בני נשים
אחיב שקידשו פ' נשים
ובשבת כניסה לחופה
החליפו בשותיתן זה הולך
רקאמר בבמי' אם הוי כהנות
נשותא לישראל נפסלות
בתרומ' דבני נשא אלמא
משמע דרובה אסורה לאכלא
בתרומהו כון משמע בפ'
ההלוח' וכן הכל מיעד הבא
לחייב כריתות שבנה פגום
רקאמר בספקור וכן מימא איכא
למפרך מה לאלמנה כון יריא
עצמה מתחללת הי"נ (לימא)
(למכור) גבי א' דהיינו
כריתות מתחללת דרביין
דנבעלה עשהה וכן משמע
ההוא דומיא דראלמנה
דשחיתא אסורה לכהונה
ה"נ ונה אסורה בתרומה
וה"נ משמע בפ' האשה רבה
דאמר הוה ליה ששביטא וכן
שנבעלה עבילה ונהו נותנין
לה מעשר ואוכלת משמע את
לתרומה לא. וא"ת ומאיכא
נפקא לן דונה אסורה
בתרומה דלא אשכחן
(בתרומה) [בקרא] אלא איסור
כהונה. ור"ל נדפקא לן
דמתיביט כון כון י' היתה
לאיש וז' ודרש' פ' אלמנה
לכון גדול וכן שנבעלה
לפסול כון פסול כון התרומה
לון שנבעלה לזר עצלה וכן
לון פסול גדול מזה כשהיא
אשכחא איש נבעלה לאחור
(ל"ה.) אלא' ולרש' וס"ל דאין
קיד' ופוסלין בחיבי' לאוין
בשום פסול לן משמע ליה
י' היתה לשון חזק' אלא י'
הבעל. (ל"ה.) (ה'.) (ק'.)
מחיים' מה בעל ורובעל
מחיים' פ"ה ורמזיה דבעל
דלא מחסר לה כון שאל
יגרשנה אסורה לרובעל. הלכך
לפסול למידי התרומה
רקאמר דאין דבעה אחי היתוס
תרומה למעט' כהונ' שאל
פסוק זה בא לאסרה לא
לאחר מיתה ומחיים חזק ה"ה

ילך מההוא טעמא גופיה
כודאי זוגה ובתרומה הא
תהיה לאיש זר כי תבעל לזר
לך פסול גדול מזה כשהיא

שהרי עשה בה פ
נמי לא תיבעי קרא
זונה כזונה אלא לר'
כתיבי חד לבעל וחד
חד לתרומה ורבי
כתיבי חד לבעל וחד
וכהונה אתיא בקל
ממאי דאיצטרך ק
אתיא בקל וחומר
לכהונה ותרומה שר
דומיא דבעל ובעל
אף תרומה נמי מ
דלאחר מיתה ור"ע ד
ליה ואי נמי אית ליה
וחומר טרח וכתב ל
אמר רב דבר שיש ב
דעת לישראל מהאי
אשר יגע בכל ממא ל
דלא יאכל הא ספק
אימא סיפא והבשר
ודאי טהור הוא דיאס
וספק טהור לא יאכל
כאן שיש בו דעת ליה
לישראל ואיצטרך דרב
למיגמר מסוטה דאי
ברשות היחיד ובין ב
למיגמר מסוטה ואי
דאיכא דעת נוגע ו
דרש רבי עקיבא וכל
דאין לו למה טמא
רב מן התורה אין
לו ומה טבול יום
בתרומה ככר שני ש
שיעשה שלישי בה
מה לטבול יום שכ

מטמא ונטמא כי סוטה דיש
ועל פ' דרב גידל דנפקא מכל
ההוא שטמא אבל בנטמא לא
למה הוא טמא בבתורה
היה אבל הוא היה מטמא:
כדאמרין בחולין. דאמרין
קראי כחיי טבל ועלה
וכולל בתורה הוצא כפרתו
כר שני שפסול בחולין.
אז חולין ותרומה ודאשים
ודיו יוכל למימר וקשים
ומר לא אמרין דיו: שכן

[illegible]

כשם שהמים פרק חמישי סוטה כט.

שָׁבוּן עֲשֵׂה בַּה סַפֵּק וְזוּנָה בְּזוּנָה. תימה אמאי לא אמר ריבן דטמאה הכחוש מספק מהיכא תימי דמוותרת בתרומה ולכהונה ויש לומר אי לאו קראי איכא למימר דלא טמאה אלא לענין צעלה דאיכא ספק חייבי מיתות בית דין על ידו אבל לענין תרומה וכהונה הוה

זונה כזונה תרומה
הרי עשה בה ספק
יקיבא ארבעה קראי
לבוועל אחד לכהונה
ממעאל תלתא קראי
לבוועל אחד לתרומה
זומר ורבי ישמעאל
לתרומה וכהונה
יילמא כי אצטריך
אמר לך מסתברא
בעל ובוועל מחיים
לאפוקי כהונה
יבא דבעל ובוועל לית
מילתא דאתיא בקל
קרא אמר רב גידל
דעת לישאל ואין בו
קרא נפקא והבשר
יאכל ודאי טמא הוא
ואוספק טהור יאכל
בשר הא אוספק טמא
לא לאו שמע מינה
לכאן שאין בו דעת
דל אמר רב ואיצטריך
דרב הוה אמינא בין
זנות הרבים איצטריך
וטהה הוה אמינא עד
יע צריכא: בו ביום
לי חרש בו: ומאחר
מר רב יהודה אמר
מדיון קל וחומר יש
מותר בחולין פוסל
סול בחולין אינו דין
ומה איכא למיפרך
אב הטומאה תיתי
מטבול

כריתות לא מפסלי אלא משום דלירי זהו לעיל דקתני כתי ודינו
עבוד כוכבים ובמתניתין תנן העבד פוסל משום ביאה ומשי פסלי
וממדרבי יוחנן כו' ואית דמפרשי ואימא נבעלה לפסול לה חייבי כריתות
ממי וכו' וקשיא לי בגוה טובא חדא דתנן בפרק ארבעה אחין (סס דף
ג:) אם היו כהנים נפלו מן התרומה בעצילת אשת איש ועוד
והומר חייב לאין פסלי חייבי כריתות לא פסלי ועוד הא אמר בעשרה
ורוסין (קדושין דף עו:) כהן הבא על אחותו וזה משי לה וכיון דזונה
לה בעילתה פוסלתה דמיא ליה שנסבית או שנבעלה בעילת
ונות נותני לה מעשר ואוכלת ליה אין אבל תרומה לכהנה לא: א

שלישי

ל ליה קל וחומר דהא שי בתרומה מקרא משמע כי חוליין וקיימא
הטומאה. כגון טמא מת או זב או מלורע שהן בטומאתן אבות:
מטבול

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

י"א א מ"י פ"א מהל' אבות
הוטמאה הל"ג:

גוֹם' שֶׁאֵין (הַמֶּשֶׁךְ)

[illegible]

ובדלי חרס אינו טהור בחולין
ועל משבצת דאין צריך הוכחה
למה לא יאכל חרס צריך שאין בו
הנאה אמרת ק"ו ומה ערלה
היא מה לערלה שכן לא היתה
ב' דנעבדה בה עעריה בוריעה
ש' (משולם) רוצה לישב גרס'
עצב השמש ומייר' ששנבר
כ' שמש אלא ששנברו עדיין
ב' דגר מוציא משק ששהור
ו' וכול שבתו דדיו ח"ל וכל
אשון (ה"ק) וכל כלי חרס
הוא כ' כלי חרס שטעון הערב
מתכות לטומאתן רבא אמר
ר' לאו גיריה הכא והכא אמר
שעשעין חלי חדשים ופנים
כ' ש' לנו לומר דטהורין אי
הערב השמש אי קשיא
עלה וטעמא לאמריה

ההרהר במקוה אינו מטמא טומאת מדרס וע"כ ל"ל משום דכלי עץ מינו הוא לפי ששהיטם גידולי קרקע וכול שיש במינו טהרה במקוה מטמא כ"ו. ה' כ"ו הובא בשלטי הגבורים על הגהות מרדכי שבת פ' יורה מש"ה. (ו) גטסטרמא ממה שהיה הואיל וכלי הוא לענין אחר כדאמר וכל כ"ו לל"ל וכו"ה שם. (ח) ומחסימיו ומקנה טמאה נפקה שניה ומקנה טהורה פנים חדשות באו לכאן כל"ל וכו"ה שם וע"ש.

ההרהר במקוה אינו מומלץ טומאת מדרס וע"כ ל"ל משום דכלי עץ מינו הוא לפי ששמיים ידוילי קרקע וכן
 כ"ו. (ה) כ"ו הוצא בשלטי הגבורים על הגהות מרדכי שבת פ' מרה מש"ה. (ו) נספחא ממה שהיה
 וכל כ"ו כ"ל וכו"ה שם. (ז) ומחריטותיו ותקנה טמאה נפקא שניה ותקנה טהורה פנים חדשות בלא

(א) ז"ל אוכל בחולין ובעשר. כבר שני פסולין לחולין דהכי בר. (ב) ז"ל תאמר באוכל שאינו נעשה אב העומאח אפי' בר. (ג) ז"ל שאין מדרס וכמו דלמריקן שם גבי מפע' ע"ש וא"כ למה לא יחשוב נמי מין כבר כיון דשניהם ידבילי קרקע בר. (ד) ז"ל דפסיל טפי מטבול יום חמש מדות בכלי חרס אפי' כשנקב טהור למפרע מ"מ בר. (ה) ז"ל ובה' שם. (ו) לימוד על האשכנז שטעון הערב שמש והרי הוא אומן